



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: N. L.
státní příslušnost Tunisko
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00

Ostrava, Purkyňova 6

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2019 č. j. OAM-376/LE-LE05-LE24-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce namítal, že v jeho případě nelze skutečnost, že původně nebyl schopen hovořit o své traumatizující zkušenosti s teroristickou organizací Daeš, za doklad toho, že ji neuvedl ze svého zavinění. Jedná se o pochopitelné a omluvitelné jednání za situace, kdy byl obětí násilí a bezprostředních a vážných výhrůžek násilím a smrtí. Jelikož žalovaný dospěl k opačnému závěru, zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti, pro kterou nemůže obstát. Byl přímo svědkem brutálního teroristického násilí ze strany Islámského státu a obával se eventuálního ohrožení dokonce i ve svém evropském exilu. Je tedy zcela pochopitelné, že v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany, se domníval, že pro získání mezinárodní ochrany postačí odkaz na jiné problémy, které v Tunisku zažil. Nenašel dostatek vnitřní síly a odvahy uvést všechny své traumatizující zkušenosti a zážitky, které se pokoušel vytěsnit ze své paměti. V případě žadatelů, kteří byli oběťmi výhrůžek nebo bezprostředního násilí proto eurokonformní interpretace článku 4 odst. 3 směrnice 2004/83, jakož i článků 13 odst. 3 písm. a) směrnice 2005/85 brání aplikaci institutu opakované a další opakované žádosti v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu neuvedl důvody své žádosti o mezinárodní ochranu spočívající v obavě z vážné újmy, v případě, že již obětí takového pronásledování a bezprostředního násilí byl.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v případě žalobce se jedná v pořadí již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu z vlasti a obav z návratu do země původu. Žalovanému je rovněž z informací shromážděných v průběhu správního řízení o situaci v Tunisku, které jsou součástí spisu, známo, že v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Co se týká údajně nové skutečnosti, tedy to, že žalobce byl za svého pobytu v Tunisku v roce 2016 členem demokratické politické strany a byl unesen Islámským státem, žalovaný poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost velmi podrobně rozebral a v žádném případě se nejedná o stručné a striktní stanovisko žalovaného. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně zdůraznil, že při podání první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce potvrdil, že se cítí zdravý a je schopen pohovoru a na otázku, zda vyhledal někdy v členských zemích lékařskou pomoc, odpověděl, že se nikdy s ničím neléčil, zdravotní pomoc nepotřeboval. Žalobce pobýval v ZZC Bálková, v ZZC Vyšní Lhoty, v PoS Havířov a na privátu. Měl tedy dostatek možností přístupu k lékařské péči v těchto zařízeních. Navíc procházel lékařskou kontrolou v zařízeních MV ČR. Ze žádných sdělení nebylo správnímu orgánu dáno na vědomí, že by žalobce trpěl nějakým traumatem. V rámci posuzované žádosti převzal poučení o svých právech a povinnostech a v rámci poskytnutí údajů uvedl, že je zdravý. Jeho námitky, že neuvedl v předchozím řízení dané skutečnosti, a stalo se tak na jeho vůli nezávisle a z pochopitelných a omluvitelných důvodů, nelze dle žalovaného považovat za opodstatněné. Nelze je považovat za okolnosti,

které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a nelze ani dojít k závěru, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

4. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s.ř.s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nesdělil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu vyplývá, že dne 26. 12. 2018 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci údajů k podané žádosti sdělil, že je státním občanem Tuniska, tuniské národnosti, je bez náboženského přesvědčení. Je rozvedený, má nezletilou dceru se slovenskou státní občankou, která pobývá v Rakousku. Koncem roku 2016 odcestoval z Tuniska, na území České republiky vstoupil v roce 2016 přes letiště Praha. Od roku 2005 do roku 2016 měl trvalý pobyt na Slovensku. V jiných státech ani víza k povolení pobytu udělena neměl. O mezinárodní ochranu požádal v České republice v roce 2017. Prohlásil, že je zdravý, bez zdravotních omezení a zvláštních potřeb. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v Tunisku se chtěl podílet na činnosti demokratické strany s názvem Hezb Alhoríaa, v tomto období byl unesen tzv. Islámským státem (Daěš). Když jej jednou poslali pro zásoby, utekl. Pár dní se skrýval a pak odletěl do České republiky. V době, kdy byl unesen tzv. Islámským státem, byl proveden útok, během něhož bylo zabito 9 vojáků. Byl svědkem útoku a byl to pro něho šok. Po útěku zbořili rodičům dům a vyhrožovali jim. Rodiče se museli odstěhovat. Ze spisu plyne, že žalobce správnímu orgánu nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost ani státní příslušnost.
7. Součástí správního spisu je i dokumentace ohledně předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal 4. 9. 2017. Správní řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-140/LE-LE05-LE05-2017. Správní orgán rozhodnutím ze dne 19. 9. 2018, které nabylo právní moci 2. 10. 2018, mezinárodní ochranu žalobci neudělil. První žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodnil tvrzením, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, ale podporuje Demokratickou stranu (Ilmania). Z Tuniska odletěl v prosinci 2016 do Prahy. V roce 2006 žádal na Slovensku o azyl, ale jeho žádost zamítli. Prohlásil, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Za důvod žádosti označil obavu z ohrožení od členů strany Hezb Nahda, a to kvůli tomu, že měl informace o zabití vládního politika a odmítl se k této straně připojit. Vyhrožovali mu pak smrtí. Jiné problémy v Tunisku neměl, nebyl tam nikdy trestně stíhaný. V Evropě nevyhledal lékařskou péči, s ničím se nikdy neléčil, nepotřeboval to. Správní orgán při posouzení první žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z výpovědi žalobce, dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Tunisku, konkrétně z Informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 107602/2018-LPTP, ze dne 27. 4. 2018, ze Zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2018 – Tunisko, z ledna 2018, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2018, ze dne 22. 2. 2018,

z Výroční zprávy organizace Hamun Rights Watch 2018, ze dne 18. 1. 2018, ze Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Tunisku, ze dne 20. 4. 2018, z databanky ČTK Tunisko – politické strany, z Informace OAMP MV ČR Tunisko – bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 27. 6. 2018 a ze Zprávy organizace Amnesty International – trest smrti, z dubna 2016.

8. Součástí správního spisu jsou dále informace, které žalovaný shromáždil v průběhu posuzovaného správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Tunisku, konkrétně se jedná o informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. 107602/2018-LPTP, ze dne 27. 4. 2018, Informace Oddělení zahraničních projektů Odboru azylové a migrační politiky, Ministerstva vnitra ČR – Tunisko – bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 27. 6. 2018.
9. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce využil práva seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí. S uvedenými podklady se podrobně seznámil, nijak se k nim nevyjádřil. K případnému doplnění podkladů pro rozhodnutí uvedl, že chce doložit fotografie, které mu pošle sestra, žijící v Lyonu. Jeho matka jede do Francie a přiveze mu originální fotografie, dokumenty, které se týkají organizace Hezb Ettihad, které byl členem. Dále doložil fotografii a kopii cestovního dokladu dcery s dovětkem, že dcera je psychicky nemocná z toho, že je v České republice „zavřený“. Dcera jej potřebuje finančně i psychicky. Uvedl také, že pokud se vrátí do Tuniska, zabijí jej tam a dcera bude bez otce. Ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se nechtěl nijak vyjádřit. Na dotaz, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl, že mu v Tunisku hrozilo nebezpečí a už dvakrát zažil smrt. Potřebuje tady žít s rodinou a s dcerou. Doložil fotokopii slovenského cestovního dokladu jeho dcery a její fotografii.
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
11. Podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
12. Po porovnání tvrzení žalobce v rámci řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu a jeho tvrzení v posuzované věci soud přisvědčil žalovanému, že žalobcem uváděné důvody neochoty vrátit se do vlasti, tedy rodinné vazby na území České republiky, resp. Evropské unie, tedy to, že v Rakousku žije jeho nezletilá dcera a v České republice má přítelkyni a bratra a sestru ve Francii, jsou shodné s těmi, které žalobce uvedl již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V podané opakované žádosti žalobce nově tvrdil, že byl za svého pobytu v Tunisku v roce 2016 členem strany Hezb Alhoria, resp. Hezb Ettihad a že byl v tomto období unesen příslušníky tzv. Islámského státu a dále, že byl svědkem útoku Islámského státu na tuniské vojáky a turisty a že kvůli jeho útěku ze zajetí, rodinně zbořili dům a vyhrožovali jeho rodičům, takže se museli přestěhovat. Krajský soud shodně s žalovaným činí závěr, že tyto skutečnosti, pokud by byly pravdivé, musely být žalobci objektivně známy již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalobce tak měl možnost i povinnost uvést je za účelem jejího posouzení již tehdy. Žalovaný správně poznamenal, že žalobce byl poučen o své

povinnosti uvést veškeré důvody žádosti a sdělit úplné údaje. Je důsledkem pouze vlastního zavinění žalobce, že uvedené okolnosti nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, jak požaduje ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu. Soud považuje argumentaci žalobce, že uvedené okolnosti neuvedl z pochopitelných důvodů a z omluvitelného jednání s tím, že v důsledku prožitých událostí se obával eventuálního ohrožení dokonce i v evropském exilu a že nenašel dostatek vnitřní síly a odvahy uvést všechny své traumatizující zkušenosti a zážitky, za účelovou a ničím nepodloženou. Především je nutno poukázat na to, že v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce opakovaně uvedl, že se cítí zdravý, schopen pohovoru, nikdy nevyhledal v členských zemích EU lékařskou pomoc, nikdy se s ničím neléčil, lékařskou péči nepotřeboval. Nebyly zde žádné indicie o tom, že by žalobce trpěl nějakým traumatem. Nadto žalovaný zcela přiléhavě poukázal na skutečnost, že žalobce datoval údajný únos Islámským státem do roku 2016, tedy do období těsně před odjezdem z vlasti do České republiky. Je nesporné, že únos tzv. Islámským státem, pokud by se skutečně udál, by musel být tak silným negativním zážitkem a obavy z toho tak intenzivní, že je velmi nepravděpodobné, aby osoba žádající o azyl, tyto okolnosti neuvedla. Žalovaný rovněž v těchto souvislostech poukázal na rozpory v tvrzeních žalobce, jak jsou uvedena na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud v podrobnostech odkazuje na tuto správnou argumentaci žalovaného a ve shodě s ním dospěl k závěru, že se ze strany žalobce jedná o čistě účelové konstruování zcela nového azylového příběhu, kterým chce dosáhnout opětovného meritorního posuzování jeho žádosti v reakci na neudělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Soud také sdílí názor žalovaného, že z informací o zemi původu, které mu posloužily jako podklady pro vydání rozhodnutí, nevyplynula žádná změna okolností, ke které by byl žalovaný z úřední povinnosti vázán přihlédnout s ohledem na uváděné odůvodnění žádosti. Soud uzavírá, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně, za tím účelem si opatřil dostatek podkladů, umožnil žalobci uvést veškeré důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, shromáždil rovněž aktuální zprávy o zemi původu. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění je zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při posuzování podkladů pro vydání rozhodnutí a k jakým závěrům dospěl. V posuzované věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl, a ani žalovaný nezjistil, jak výše uvedeno, ve vztahu k situaci v zemi původu, žádnou novou skutečnost, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla tak správně shledána nepřipustnou. Za daného stavu pak dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno.

13. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.10.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně